

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

PETI ODDELEK

ZADEVA JEVŠNIK proti SLOVENIJI

(pritožba št. 5747/10)

SODBA

STRASBOURG

9. januar 2014

Ta sodba je dokončna, vendar so mogoči uredniški popravki.

V zadevi Jevšnik proti Sloveniji

je Evropsko sodišče za človekove pravice (peti oddelek) kot senat treh sodnikov v sestavi:

Ann Power-Forde, *predsednica*,

Boštjan M. Zupančič,

Helena Jäderblom, *sodnika*,

in Stephen Phillips, *namestnik sodnega tajnika oddelka*,

po razpravi, zaprti za javnost, ki je bila 3. decembra 2013,

izreklo to sodbo, ki je bila izdana istega dne.

POSTOPEK

1. Zadeva se je začela s pritožbo (št. 5747/10) proti Republiki Sloveniji, ki jo je na podlagi 34. člena Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (v nadaljnjem besedilu: konvencija) pri Sodišču 18. decembra 2009 vložil slovenski državljani Marko Jevšnik (v nadaljnjem besedilu: pritožnik).

2. Pritožnika je zastopala Odvetniška družba Matoz, O.P.D.O.O., iz Kopra. Slovensko vlado (v nadaljnjem besedilu: vlada) sta zastopali T. Mihelič Žitko in N. Pintar Gosenca, državni pravobranilki.

3. Pritožnik je zlasti trdil, da sta bila zaradi razmer, v katerih je prestajal kazen v ZPKZ Ljubljana, kršena 3. in 8. člen konvencije, in da v zvezi s tem ni imel na voljo nobenega učinkovitega pravnega sredstva, kakor ga zahteva 13. člen konvencije.

4. Sodišče je 27. aprila 2010 sklenilo, da bo vlado obvestilo o pritožbi. Prav tako je sklenilo, da bo hkrati odločilo o sprejemljivosti in utemeljenosti pritožbe (prvi odstavek 29. člena) ter ju v skladu z 41. členom svojega poslovnika obravnavalo prednostno.

DEJSTVA**I. OKOLIŠČINE ZADEVE**

5. Pritožnik je bil rojen leta 1985 in živi v Brestanici.

6. Pritožnik je prestajal zaporno kazen na polodprtem in zaprtem oddelku ZPKZ Ljubljana od 21. julija do 24. decembra 2009. Tega dne je bil premeščen v ZPKZ Celje in tam ostal do pogojne izpustitve 31. maja 2010. Premeščen je bil s sklepom generalnega direktorja Uprave za izvrševanje kazenskih sankcij na zahtevo direktorja ljubljanskega zavoda. Sklep je kot razlog premestitve navajal prezasedenost zapora.

Pritožnik se pritožuje le nad razmerami za bivanje v ZPKZ Ljubljana.

7. Od 21. julija 2009 do 25. oktobra 2009 je bival na polodprtem oddelku v sobi št. 146 (tretje nadstropje), ki je merila 18,8 kvadratnega metra (vključno z ločenim sanitarnim prostorom površine 1,72 kvadratnega metra). Od 25. oktobra 2009 do 4. novembra 2009 in od 10. decembra 2009 do 24. decembra 2009 je bival na polodprtem oddelku v sobi št. 138 (tretje nadstropje), ki je merila 18,6 kvadratnega metra (skupaj z ločenim sanitarnim prostorom površine 1,72 kvadratnega metra). Zaradi težav z mamili je od 4. novembra 2009 do 10. decembra 2009 začasno bival na zaprtem oddelku v sobi št. 7 (tretje nadstropje), ki je merila 16,8 kvadratnega metra (skupaj z ločenim sanitarnim prostorom površine 1,72 kvadratnega metra). V vseh sobah je bilo poleg ostalega pohištva pet ležišč (dva pograda in ena samostojna postelja). Po pritožnikovih navedbah je bilo med njegovim pridržanjem v vsaki od omenjenih sob nameščenih pet oseb. Vlada trdi, da se je njihovo število spreminjalo med štiri in pet. Vsaka od sob je imela dvokrilno okno velikosti 107 x 110 cm, ki so ga zaporniki lahko prosto odpirali ali zapirali.

8. Med prestajanjem zaporne kazni je bil pritožnik dvanajstkrat obravnavan pri splošnem zdravniku in šestkrat pri zobozdravniku. Udeležil se je več razgovorov in skupinskih sestankov pri pedagogu.

9. Glede splošnih značilnosti sob, materialnih razmer v sobah, sanitarnih razmer in zdravstvenega varstva glej sodbo *Štrucl in ostali proti Sloveniji*, št. 5903/10, 6003/10 in 6544/10, 21.–32. odstavek, 20. oktober 2011.

10. V zvezi z gibanjem zunaj sobe na zaprtem oddelku Sodišče iz zgoraj navedene sodbe ugotavlja, da so bili zaporniki na zaprtem oddelku zapora zaklenjeni v sobe in so jih lahko zapustili le, če so se prijaviли za opravljanje različnih dejavnosti, ki so večinoma potekale v prostoru za rekreacijo. Vsako nadstropje je imelo na razpolago le en prostor za rekreacijo, ki je meril 50 m², in ga je lahko uporabljalo največ deset sojetnikov (*Štrucl in ostali.*, 86. odstavek).

11. Glede časa, preživetega zunaj sobe na polodprtem oddelku, je vlada navedla, da so bile sobe na polodprtem oddelku zapora nezaklenjene, razen od 9.45 zvečer (ob petkih, sobotah in pred prazniki od polnoči) do 6.00 zjutraj (ob sobotah, nedeljah in med prazniki do 8.30). V tem času so se zaporniki lahko prosto gibali po hodniku (površina 35,7 kvadratnega metra), bivalnih prostorih sojetnikov ali v zunanjih ali notranjih prostorih za rekreacijo v skladu s pravili prestajanja kazni zapora. Vlada je trdila, da je tak režim veljal že več let.

12. Glede temperature v sobi je ta po podatkih vlade dosegala pozno popoldne (od 17. ure do 17.30) v drugi polovici julija in avgustu 2009 v povprečju okrog 28 °C, sedem dni pa več kot 30 °C.

II. UPOŠTEVANI DOMAČA ZAKONODAJA IN PRAKSA TER MEDNARODNI DOKUMENTI

13. Glede upoštevanega domačega prava in prakse ter upoštevanih mednarodnih dokumentov glej sodbo *Štrucl in ostali*, navedeno zgoraj, 33.–56. odstavek.

PRAVO

I. ZATRJEVANA KRŠITEV 3. ČLENA KONVENCIJE

14. Pritožnik se je pritožil, da je bil zaradi razmer, kakršne so bile v času njegovega pridržanja v ZPKZ Ljubljana, kršen 3. člen konvencije. Pritoževal se je zlasti nad veliko prezasedenostjo, zaradi katere je imel premalo osebne prostora, slabimi sanitarnimi razmerami in neustreznim prezračevanjem, pretiranimi omejitvami časa, ki ga je smel preživeti zunaj sobe, visokimi temperaturami v sobah, neustreznim zdravstvenim varstvom in psihološko pomočjo ter izpostavljenostjo nasilju drugih obsojencev zaradi pomanjkljivega varovanja.

15. Navajal je, da so razmere postale strukturni problem, kar so priznali tudi domači organi.

16. Pritožnik se je pritožil tudi zaradi omejevanja obiskov, telefonskih pogovorov in dopisovanja. Vendar pa spada preučitev teh pritožb na področje uporabe 8. člena konvencije.

3. člen konvencije se glasi:

"Nikogar se ne sme mučiti ali nečloveško in ponižujoče z njim ravnati ali ga kaznovati."

A. Sprejemljivost

1. Pritožba glede materialnih razmer

17. Podobno kot v zadevi *Štrucl in ostali* in *Praznik proti Sloveniji*, št. 6234/10, 28. junij 2012, je vlada ugovarjala zaradi neizčrpanja domačih pravnih sredstev in se pri tem sklicevala na enake argumente kakor v omenjenih zadevah. V zadevi *Štrucl in ostali* je Sodišče vprašanje izčrpanja domačih pravnih sredstev obravnavalo skupaj s preučitvijo utemeljenosti pritožbe po 13. členu konvencije. Ko je ugotovilo kršitev slednje določbe, je Sodišče ugovor vlade zavrnilo (62. odstavek in 98.–113. odstavek). Sodišče ne vidi razloga, da bi v tej zadevi sklenilo drugače. Poleg tega ugotavlja, da ta pritožba ni očitno neutemeljena v smislu točke a tretjega odstavka 35. člena konvencije in da ni nobene druge podlage, da bi pritožbo razglasilo za nesprejemljivo. Zato jo je treba razglasiti za sprejemljivo.

2. *Pritožbe, ki se nanašajo na neustrezno zdravstveno varstvo, psihiatrično pomoč in nezadostne varnostne ukrepe*

18. Sodišče ugotavlja, da sta stranki predložili enake argumente kot v zadevi *Štrucl in ostali*, pri kateri je Sodišče ugotovilo, da je del pritožbe, ki se nanaša na neustrezno zdravstveno varstvo, psihiatrično pomoč in varnostne ukrepe, očitno neutemeljen (63.–69. odstavek). Sodišče je enako odločilo tudi v zadevi *Praznik*. Ker ni razlogov, da bi Sodišče v tej zadevi sprejelo drugačno odločitev, Sodišče ugotavlja, da so te pritožbe očitno neutemeljene in se zato v skladu s točko a tretjega odstavka in četrtem odstavkom 35. člena konvencije zavrnejo.

B. Utemeljenost

19. Stranki sta uporabili enake argumente kot v zadevi *Štrucl in ostali* (navedena zgoraj, 70.–79. odstavek).

20. Sodišče se glede upoštevanih načel sklicuje na 72.–76. odstavek svoje sodbe v zadevi *Mandić in Jović proti Sloveniji*, št. 5774/10 in 5985/10, 20. oktober 2011.

21. Sodišče ugotavlja, da je pritožnik v ZPKZ Ljubljana bival na polodprtem in zaprtem oddelku. Od 21. julija 2009 do 4. novembra 2009 in od 10. decembra 2009 do 24. decembra 2009 je s štirimi drugimi zaporniki na polodprtem oddelku bival v dveh različnih sobah s po 3,4 in 3,3 kvadratnega metra površine osebne prostora. Od 4. novembra 2009 do 10. decembra 2009 je bil s štirimi drugimi zaporniki na zaprtem oddelku v sobi s 3 kvadratnimi metri osebne prostora. Ta prostor je bil še manjši zaradi pohištva v sobah (glej *Modarca proti Moldaviji*, št. 14437/05, 63. odstavek, 10. maj 2007). Sodišče je že zavrnilo navedbo vlade, da vse postelje v sobi niso bile nikoli zasedene, ker je ugotovilo, da ni priskrbela nobenega uradnega dokumenta, ki bi navajal točno število zaprtih oseb v zadevnih sobah (glej *Štrucl in ostali*, navedeno zgoraj, 81. odstavek).

22. V zadevi *Praznik* je bilo ugotovljeno, da osebni prostor pritožnika, ki je večino časa prestajanja kazni na zaprtem oddelku znašal približno 3,3 kvadratnega metra in je bil le malo večji od prostora, ki je bil na voljo zapornikom v zadevi *Štrucl in ostali*, ni izpolnjeval zahtev iz priporočila Evropskega odbora za preprečevanje mučenja in nečloveškega ali ponižujočega ravnanja ali kaznovanja. V zadevi *Praznik* je bilo tudi ugotovljeno, da so položaj pritožnika še poslabševale omejitve časa, ki ga je pritožnik lahko preživel izven sobe, in visoke poletne temperature v sobi (glej *Praznik*, navedeno zgoraj, 20. odstavek), čemur je sledila ugotovitev, da so bile razmere za bivanje v nasprotju s 3. členom konvencije.

23. Prav tako je bil pritožnik v tej zadevi šestintrideset dni pridržan na zaprtem oddelku in je imel na voljo približno 3 kvadratne metre osebne prostora ter je bil njegov položaj še dodatno poslabšan zaradi zelo

omejenega časa, ki ga je lahko preživel zunaj sobe. Ob upoštevanju kumulativnih učinkov takih razmer med pritožnikovim prestajanjem kazni Sodišče podobno kakor v zadevi *Praznik* ocenjuje, da težak položaj, ki ga je preстал, presega neizogibno raven trpljenja, ki je tipična za prestajanje zapora, in da je posledično trpljenje preseglo prag strogosti po 3. členu konvencije (glej, *Praznik*, navedeno zgoraj, 21. odstavek in *mutatis mutandis*, *Szél proti Madžarski*, št. 30221/06, 18. odstavek, 7. junij 2011, in *Peers proti Grčiji*, št. 28524/95, 75. odstavek, ESČP 2001-III).

24. Zaradi tega Sodišče ugotavlja, da so bile razmere, v katerih je pritožnik prestajal pripor, v nasprotju s 3. členom konvencije.

25. Vendar se je pritožnik takrat ko je bival na polodprtem oddelku in imel na voljo 3,3 ali 3,4 kvadratnega metra osebne prostora, skladno z zaporniški pravili lahko prosto gibal v hodniku, bivalnih prostorih sojetnikov in notranjem ali zunanem zaporniškem prostoru za rekreacijo. V nekaterih zadevah Sodišče ni ugotovilo kršitve 3. člena konvencije, saj je imela omejitev osebne prostora na ležiščih nadomestilo v svobodnem gibanju zapornikov podnevi (glej *Valašinas proti Litvi*, št. 44558/98, 103. in 107. odstavek, ESČP 2001-VIII in *Nurmagomedov proti Rusiji* (sklep), št. 30138/02, 16. september 2004). V skladu z izvajanjem zaporniškega režima v praksi je bilo pritožniku od ponedeljka do četrta dovoljeno preživeti dnevno petnajst ur in petinštirideset minut zunaj sobe, ob petkih osemnajst ur, ob sobotah petnajst ur in pol ter ob nedeljah trinajst ur in petnajst minut. Glede visokih temperatur v sobah med poletjem 2009 (glej *Štrucl in ostali*, navedeno zgoraj, 87. odstavek) Sodišče ugotavlja, da čeprav je bil pritožnik na prestajanju kazni tudi v drugi polovici julija in v avgustu 2009, se njegov položaj v tem obdobju ni mogel dodatno poslabšati zaradi visokih temperatur, saj je bil na polodprtem oddelku in je zaradi tega lahko veliko časa preživel zunaj zaporniške sobe.

26. Sodišče je zato sklenilo, da za bivalne razmere, kakršne je imel pritožnik na polodprtem oddelku, ob upoštevanju osebne prostora skupaj s časom, ki ga je lahko preživel zunaj zaporniške sobe, ni mogoče šteti, da so bile v nasprotju s 3. členom konvencije.

II. ZATRJEVANA KRŠITEV 8. ČLENA KONVENCIJE

27. Pritožnik se je pritožil, da so njegove navedbe v zvezi s 3. členom privedle tudi do kršitve 8. člena konvencije. Poleg tega se je pritoževal nad omejitvami obiskov in telefonskih klicev. V zvezi s tem je navedel, da je bil pogosto izpostavljen pritisku ostalih zapornikov, da naj preneha s telefoniranjem še pred pretekom za to določenega časa. Prav tako je navedel, da je bilo njegovo dopisovanje omejeno samo na nekatere osebe.

28. 8. člen konvencije se glasi:

"1. Vsakdo ima pravico do spoštovanja njegovega zasebnega in družinskega življenja, doma in dopisovanja.

2. Javna oblast se ne sme vmešavati v izvrševanje te pravice, razen če je to določeno z zakonom in nujno v demokratični družbi zaradi državne varnosti, javne varnosti ali ekonomske blaginje države, da se prepreči nered ali zločin, da se zavaruje zdravje ali morala ali da se zavarujejo pravice in svoboščine drugih ljudi."

29. Kakor je bilo ugotovljeno že v zadevi *Praznik*, Sodišče poudarja, da je treba pritožbe po 8. členu, če se prekrivajo s pritožbami po 3. členu iz enakih razlogov in v enakem obsegu šteti za sprejemljive. Vendar glede na navedbe pritožnika in ob upoštevanju ugotovitve v zvezi s 3. členom Sodišče meni, da se glede na 8. člen v tem pogledu ne pojavlja nobeno ločeno vprašanje (glej *Orchowski proti Poljski*, št. 17885/04, 198. odstavek, ESČP 2009-... (povzetki)).

30. V zvezi s pritožbami pritožnika glede stikov z osebami zunaj zapora Sodišče ugotavlja, da sta stranki navedli enake argumente kot v zadevi *Štrucl in ostali*. V zadnji zadevi je Sodišče ugotovilo, da so bile pritožbe neutemeljene (navedeno zgoraj, 96.–97. odstavek). Sodišče ne vidi razloga, da bi v tej zadevi sklenilo drugače. V skladu s točko a tretjega odstavka in četrtem odstavkom 35. člena konvencije se te pritožbe zavrnejo kot očitno neutemeljene.

III. ZATRJEVANA KRŠITEV 13. ČLENA KONVENCIJE

31. Pritožnik se je pritožil, da zaradi sistemske narave neustreznih razmer v zavodu za prestajanje kazni v zvezi s svojo pritožbo po 3. in 8. členu konvencije ni imel na voljo nobenega učinkovitega pravnega sredstva. Vsekakor ni nobenega dokaza, da bi bila pravna sredstva, ki so bila teoretično na voljo, učinkovita tudi v praksi glede vprašanja razmer v zaporu in ravnanja z zaprtimi osebami. Skliceval se je na 13. člen konvencije, ki se glasi:

"Vsakdo, čigar pravice in svoboščine, zajamčene s to konvencijo, so kršene, ima pravico do učinkovitih pravnih sredstev pred domačimi oblastmi, in to tudi, če je kršitev storila uradna oseba pri opravljanju uradne dolžnosti."

A. Sprejemljivost

32. Če se očitek pritožnika po 13. členu konvencije nanaša na pomanjkanje učinkovitih pravnih sredstev v zvezi z neustreznimi bivanjskimi razmerami med prestajanjem pripora, kar je Sodišče že ugotovilo v zadevah *Štrucl in ostali* in *Praznik*, njegova pritožba v tem pogledu v skladu s točko a tretjega odstavka 35. člena konvencije ni očitno neutemeljena. Zato jo je treba razglasiti za sprejemljivo.

33. V zvezi s pomanjkanjem učinkovitih pravnih sredstev glede domnevno neustrezne zdravstvene in psihološke oskrbe, neustreznih varnostnih ukrepov in omejitev stikov z osebami zunaj zapora ter ob razglasitvi ustreznih vprašanj iz okvira 3. in 8. člena konvencije za

nesprejemljiva Sodišče ugotavlja, da pritožnik nima verjetnega zahtevka glede 13. člena konvencije (glej *Visloguzov proti Ukrajini*, št. 32362/02, 74.–5. odstavek, 20. maj 2010). Iz tega izhaja, da je ta vidik pritožbe pritožnika po 13. členu konvencije treba zavrniti kot **očitno neutemeljen** v skladu s točko a tretjega odstavka in četrtem odstavkom 35. člena konvencije.

B. Utemeljenost

34. Argumenti strank so enaki kot v zadevi *Štrucl in ostali* (101.–117. odstavek), v kateri je Sodišče ugotovilo, da nobenega od pravnih sredstev, na katera se je sklicevala vlada, ni z zadostno stopnjo gotovosti mogoče šteti za učinkovito pravno sredstvo za pritožnika (ibid., 118.–33. odstavek). Ker ni razlogov, da bi Sodišče v tej zadevi sprejelo drugačno odločitev, Sodišče ugotavlja, da je bil 13. člen konvencije kršen zato, ker v domači zakonodaji ni bilo učinkovitega in dostopnega pravnega sredstva glede na pritožnikove pritožbe proti razmeram, v katerih je prestajal zaporno kazen.

IV. UPORABA 46. ČLENA KONVENCIJE

35. 46. člen konvencije določa:

"1. Visoke pogodbenice se zavezujejo, da bodo spoštovale končno sodbo sodišča v vsaki zadevi, v kateri nastopajo kot stranke.

2. Končna sodba Sodišča se pošlje Odboru ministrov, ki nadzoruje njeno izvršitev."

36. Pritožnik je trdil, da so se njegove navedbe nanašale na strukturni problem prezasedenosti slovenskih zaporov. Vlada je to trditev spodbijala.

37. Trditve strank so identične trditvam iz zadeve *Štrucl in ostali*. V tej zadevi je Sodišče poudarilo potrebo po sprejetju ukrepov za zmanjšanje števila zapornikov v ZPKZ Ljubljana (ibid., 137.–141. odstavek). Ob upoštevanju dejstva, da se pritožnikova pritožba v zvezi s strukturnim problemom prezasedenosti nanaša na isto časovno obdobje kot v zadevi *Štrucl in ostali* (2009), Sodišče ocenjuje, da to ne predstavlja ločenega vprašanja, ki bi ga bilo treba preučiti v skladu s 46. členom konvencije v tej zadevi in tudi v vseh prihodnjih zadevah glede istega vprašanja, ki se nanaša na strukturni problem prezasedenosti v ZPKZ Ljubljana v obdobju med 2008 in 2010.

V. UPORABA 41. ČLENA KONVENCIJE

38. 41. člen konvencije določa:

"Če Sodišče ugotovi, da je prišlo do kršitve konvencije ali njenih protokolov, in če notranje pravo visoke pogodbenice dovoljuje le delno zadoščenje, Sodišče oškodovani stranki, če je potrebno, nakloni pravično zadoščenje."

A. Škoda

39. Pritožnik je zahteval 15.000 EUR za nepremoženjsko škodo.

40. Vlada je zahtevek izpodbijala.

41. Sodišče pritožniku prisoja 1.200 EUR za nepremoženjsko škodo.

B. Stroški

42. Pritožnik je zahteval tudi 1.520 EUR za stroške postopka pred Sodiščem. Ta znesek sestavljajo odvetniški stroški v višini 1.500 EUR, za katere pritožnik trdi, da so bili izračunani na podlagi domače zakonske tarife, in 20 EUR za materialne stroške.

43. Vlada je trdila, da je znesek previsok. Navedla je tudi, da bi Sodišče moralo upoštevati, da je isti odvetnik pred Sodiščem zastopal tudi druge pritožnike in da so bile procesne vloge, ki jih je predložil Sodišču, v vseh teh primerih skoraj enake.

44. V skladu s sodno prakso Sodišča je pritožnik upravičen do povrnitve stroškov, če dokaže, da so dejansko nastali in bili neizogibni ter da je njihov znesek razumen. Glede pritožnikovih stroškov po konvenciji Sodišče poudarja, da se mu ni treba držati tarif in prakse posamezne države, čeprav so mu lahko v pomoč (glej med mnogimi drugimi zadevami *Gaspari proti Sloveniji*, št. 21055/03, 83. odstavek, 21. julij 2009, in *Başkaya in Okçuoglu proti Turčiji* [VS], št. 23536/94 in 24408/94, 98. odstavek, ESČP 1999-IV). V obravnavani zadevi ob upoštevanju razpoložljivih podatkov in zlasti dejstva, da je pravna pisarna kot zastopnik pritožnika že prejela povračilo v šestih drugih zadevah za pripravo vlog, ki so skoraj enake tem vlogam (glej *Mandić in Jović*, navedeno zgoraj, 133.–135. odstavek, *Štrucl in ostali*, navedeno zgoraj, 146.–48. odstavek, in *Praznik*, navedeno zgoraj, 38.–40. odstavek), Sodišče ocenjuje, da je za stroške postopka pred Sodiščem pritožniku primerno skupno prisoditi znesek 500 EUR.

C. Zamudne obresti

45. Po mnenju Sodišča je primerno, da zamudne obresti temeljijo na mejni posojilni obrestni meri Evropske centralne banke, ki se ji dodajo tri odstotne točke.

IZ TEH RAZLOGOV SODIŠČE SOGLASNO

1. *razglaša*, da sta pritožba glede bivanjskih razmer med prestajanjem kazni po 3. in 8. členu konvencije ter pritožba po 13. členu konvencije glede bivanjskih razmer med prestajanjem kazni sprejemljivi, preostali del pritožbe pa nesprejemljiv;
2. *razsoja*, da je bil kršen 3. člen konvencije glede prestajanja kazni na zaprtem oddelku;
3. *razsoja*, da ni bil kršen 3. člen konvencije glede prestajanja kazni na polodprtem oddelku;
4. *razsoja*, da ni treba preučiti pritožbe glede bivanjskih razmer med prestajanjem kazni po 8. členu konvencije;
5. *razsoja*, da je bil kršen 13. člen konvencije;
6. *razsoja*
 - (a) da mora tožena država pritožniku v treh mesecih od dne, ko postane sodba v skladu z drugim odstavkom 44. člena konvencije dokončna, plačati te zneske:
 - i) 1.200 EUR (en tisoč dvesto evrov) za nepremoženjsko škodo in morebitni davek;
 - (iii) 500 EUR (petsto evrov), zvišano za morebitni davek, ki se obračuna pritožniku, za stroške in izdatke;
 - b) da se za navedeni znesek od dneva poteka treh mesecev do plačila obračunajo linearne obresti po stopnji, ki je enaka stopnji mejne posojilne obrestne mere Evropske centralne banke, za vse zamujeno obdobje z dodanimi tremi odstotnimi točkami;
7. *zavrača* preostali del pritožnikovega zahtevka za pravično zadoščenje.

Sestavljeno v angleškem jeziku in 9. januarja 2014 poslano v skladu z drugim in tretjim odstavkom 77. člena Poslovnika Sodišča.

Stephen Phillips
namestnik *sodnega tajnika*

Ann Power-Forde
Predsednica